

Hertil kommer, at et strafansvar i højere grad måtte rettes mod den ansatte, der har foretaget handlingen, frem for mod den juridiske person, som handlingen er foretaget på vegne af, hvis det som følge af et krav om dobbelt strafbarhed ikke er muligt at pålægge den juridiske person strafansvar alene af den grund, at denne ansvarsform ikke kendes i gerningslandet, hvor handlingen i øvrigt er strafbar.

Udvalget foreslår på den anførte baggrund, at der indsættes en ny bestemmelse i straffeloven, hvorefter retsforfølgning her i landet af en juridisk person for handlinger mv. foretaget i udlandet ikke vil være udelukket alene af den grund, at lovgivningen i det pågældende land ikke hjemler strafansvar for juridiske personer.

Udvalget forudsætter som anført, at dobbelt strafbarhedskravet i øvrigt (fortsat) skal være opfyldt.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 362-365.

3.10.4.7. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag om grundlaget for dansk straffemyndighed i forhold til juridiske personer, herunder vedrørende kravet om dobbelt strafbarhed, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Justitsministeriet er endvidere enig med udvalgets flertal i, at der ikke synes at være behov for en bestemmelse om lokalisering af undladelser særligt i forhold til juridiske personer. Spørgsmålet om lokalisering af undladelser har hidtil ikke givet anledning til praktiske vanskeligheder i sager om juridiske personers strafansvar, og en særlig lokaliseringsbestemmelse må således antages at være uden praktisk betydning. Indsættelse af en sådan særlig bestemmelse ville i øvrigt bryde med det almindelige princip om, at straffelovens bestemmelser om »handling« som udgangspunkt antages også at omfatte undladelser uden en udtrykkelig angivelse heraf i selve lovens ordlyd.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 7 b og § 9, stk. 1), og bemærkningerne hertil.

3.11. Øvrige forslag

3.11.1. Ændring af lov om visse forholdsregler i henhold til FN Pagten

3.11.1.1. Efter § 1, stk. 1, i lov nr. 156 af 10. maj 1967 om visse forholdsregler i henhold til De Forenede Nationers Pagt kan der efter forhandling med Udenrigspolitisk Nævn ved kongelig anordning træffes sådanne forholdsregler, som Danmark i medfør af FN Pagten er forpligtet til at iværksætte til gennemførelsen af beslutninger, der er truffet af FN's Sikker-

hedsråd i overensstemmelse med artikel 41, jf. artikel 39, i pagtens kapitel VII (dvs. bl.a. handels- og våbenbargoer).

Forholdsreglerne kan efter lovens § 1, stk. 3, omfatte danske statsborgere, der opholder sig uden for den danske stat. Bestemmelsen tager ifølge forarbejderne, jf. Folketingstidende 1966-67 (2. samling), Tillæg A, spalte 1793 (lovforslag nr. L 75), sigte på at sikre, at handlinger, der foretages af danske statsborgere uden for landet, kan inddrages under dansk straffemyndighed (uden krav om dobbelt strafbarhed). Med bestemmelsen er der skabt hjemmel til, at de nævnte kongelige anordninger i et vist omfang også kan omfatte handlinger foretaget i udlandet.

Det er uafklaret, om 1967-loven hjemler adgang til at fastsætte forholdsregler også i forhold til handlinger foretaget uden for Danmark af personer, der ikke er danske statsborgere, men som er bosat her i landet. Med henblik på at udelukke tvivl, foreslår udvalget at præcisere 1967-loven, så der skabes overensstemmelse mellem den personkreds, hvis handlinger i udlandet kan reguleres af kongelige anordninger efter 1967-loven, og den kreds af personer med dansk tilknytning, der efter udvalgets forslag er omfattet af dansk straffemyndighed på grundlag af det aktive personalprincip, jf. herved pkt. 3.3 ovenfor.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 292-293.

3.11.1.2. Regeringen foreslår, at 1967-loven præciseres som foreslået af udvalget, så de kongelige anordninger fremover også vil kunne omfatte handlinger foretaget uden for den danske stat af personer, der har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet. Med forslaget sikres det, at de nævnte personers handlinger i strid med 1967-loven vil kunne inddrages under dansk straffemyndighed.

Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

3.11.2. Ændring af visse særregler om dansk straffemyndighed

3.11.2.1. Lovgivningen indeholder enkelte særregler om, at der er dansk straffemyndighed i forhold til visse handlinger foretaget i udlandet af personer med en nærmere tilknytning til Danmark (statsborgerskab eller bopæl), uanset om handlingen er strafbar efter lovgivningen i gerningslandet. De særlige jurisdiktionsbestemmelser indebærer således, at kravet om dobbelt strafbarhed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, fraviges.